

Коронавирус коси челнике Српске православне цркве – најприје је преминуо митрополит црногорски Амфилохије, а сада и патријарх СПЦ-а који се заразио на његову погребу.

„Сада су папи отворена врата у Србију“, био један од неформалних коментара на вијест о смрти патријарха Српске православне цркве Иринеја, који смо могли чути у католичким круговима у Загребу, а који се није толико односио на саму особу Иринеја (Мирослава Гавриловића, како му је било грађанско име), колико на политику врха Српске православне цркве, коју су креирали и персонализирали управо он и митрополит црногорски Амфилохије, који је прошлога мјесеца преминуо од коронавируса, а на његову се спроводу заразио и патријарх Иринеј. Политика двојца Иринеј – Амфилохије и радикалног крила СПЦ-а свих је десет година његова вођења Српске православне цркве била антикатоличка, антипапинска и антихрватска па и антимуслиманска.

Блокирао канонизацију Степинца

Патријарх Иринеј Хрватима остат ће понајвише у памћењу због блокирања процеса канонизације блаженог кардинала Алојзија Степинца. Написавши, наиме, два писма

папи Фрањи о кардиналу Степинцу као „усташком викару“, што је типична слика Степинца у србијанској политици, цркви и медијима, папа је одлучио пролонгирати довршетак канонизације. Формирао је мјешовито католичко-православну комисију, у којој СПЦ и српски повјесничари нису успјели доказати своје тезе о Степинцу као злочинцу. Но нити томе успркос, Степинчева канонизација није довршена. Вјерује се да папа Фрањо бројним уступцима православној страни жели успоставити добре односе с Москвом, али и са самим Београдом.

Патријарх Иринеј у своме је говору рекао како мржња није престала и освете се припремају и наговјештавају

Хрватски бискупи у више су наврата упозоравали Ватикан да СПЦ није искрен у тим разговорима и да управо патријарх Иринеј непрестано оптужује и хрватске бискупе и политичке власти у Хрватској за прогон Срба те да заступа тезу да је Србија ондје гдје живи макар и један Србин. Прије точно три године, бискупи су са свога јесенског засједања морали реагирати на Иринејеве ријечи при устоличењу новог далматинског епископа Никодима. Наиме, патријарх Иринеј у своме је говору рекао како „мржња није престала“ и „освете се припремају и наговјештавају“.

– Боже буди са мном па да се оне никада не реализују. Ви живите овдје као малено стадо у једној нама блиској држави с браћом католицима од којих очекујемо, прије свега од представника Цркве, да чујемо ријечи еванђеоске, ријечи мира и љубави. Да чујемо ријеч да смо прије свега кршћани и као такви једни према другима покажемо љубав и уважавање, то је први корак, јер Господ тражи од нас и браће католика и свих оних који припадају некој вјери да љубимо једни друге, јер сви носимо лик божји у себи и у сваком од нас без обзира на подријетло и боју коже је присутан Господин – рекао је тада Иринеј, на што су реагирали хрватски бискупи рекавши како се ради о непримјереном и неутемељеном прозивању, у којем они сами себе не препознају. Никада нису из Београда добили одговор на своје писмо.

Оно што је занимљиво у актуалним католичко-православним односима чињеница је да су односи на релацији Београд – Загреб врло турбулентни, док се унутар Хрватске, у односима локалних епископа СПЦ и бискупа изграђују у све боље и квалитетније. У чему предњаче бискуп пожешки монс. Антун Шкворчевић и епископ пакрачки Јован (Ђулибрк). Нови је дух у односе између православаца и католика у Хрватској, прије свега, дошао с именовањима нових православних епископа. Започело је све с доласком митрополита Порфирија у Загреб, а наставило се с именовањем споменутог епископа Јована у Пакрац те најмлађег епископа Никодима у Шибеник. Очигледно је да су нови епископи са собом донијели сасвим нови поглед и на односе с Католичком црквом, али и хрватском политиком, друштвом и јавности.

